

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010483
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2117010483.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému K. B., narodenému dňa XX. G. XXXX v X., trvalé bydlisko X., t. č. vo výkone trestu v ÚVV a ÚVTOS Ilava, trestne stíhanému pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 07. decembra 2017, č. k. 15T/17/2017-334, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. marca 2018 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 07. decembra 2017, č. k. 15T/17/2017-334 bol obžalovaný K. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“), ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 02. júna 2016 v čase približne od 07.30 hodiny do 08.15 hodiny v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby, Leopoldov, Gucmanova 19/670, v ktorom ako odsúdený vykonával trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov uložený mu rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/74/2014 zo dňa 18.08.2014 právoplatným dňa 04.06.2015, so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, utiekol z objektu s drôteným oplotením a betónovým múrom riadne ohradenej a uzamknutej strelnice, ktorá bola jeho pracoviskom s dozorom mimo ústav a kde mal vykonávať práce spojené s údržbou strelnice, a to tým spôsobom, že využil nepozornosť príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže vykonávajúcich eskortu a dozornú službu na pracovisku odsúdených, pričom na tzv. veľkej strelnici vystúpil na hranoly s pieskom a preskočil betónový plot - a tak sa dostal mimo areál strelnice a následne utiekol na neznáme miesto, kde sa zdržiaval a skrýval až do dňa 08. októbra 2016, kedy bol zadržaný príslušníkmi Policajného zboru v obci H. v rodinnom dome číslo XXX a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody.

Za to mu okresný súd podľa § 348 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák. § 37 písm. m) Tr. zák. § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dva roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd vykonal hlavné pojednávanie dňa 07. decembra 2017, na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/74/2014 zo dňa 18. augusta 2014, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/105/2014 zo dňa 04. júna 2015, hodnotenia obžalovaného z ÚVTOS a ÚVV Ilava zo dňa 20. februára 2017, skráteného výpisu obžalovaného, odpisu z registra trestov obžalovaného, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/60/2017 zo dňa 17. októbra 2017, hodnotenia obžalovaného z ÚVTOS a ÚVV Leopoldov zo dňa 03. júna 2016 a správy Generálneho riaditeľstva ZVJS zo dňa 06. júna 2016.

Po prednesení obžaloby prokurátorom a poučení obžalovaného podľa § 257 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) obžalovaný po porade so svojim obhajcom urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., t. j., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Okresný súd následne postupoval

primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. por. a po kladnej odpovedi obžalovaného na každú z piatich položených otázok a súhlasnom stanovisku prokurátora prijal vyhlásenie obžalovaného a súčasne rozhodol, že ďalšie dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný urobil vyhlásenie sa nevykoná a budú vykonané len dôkazy, ktoré súvisia s výrokom o treste.

Pokiaľ ide o výrok o treste okresný súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná jedna poľahčujúca okolnosť, a to okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., podľa ktorého je poľahčujúcou okolnosťou to, že páchatel priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a zároveň jedna priťažujúca okolnosť, a to okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., a to že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; pričom súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Pokiaľ ide o priznanie sa obžalovaného a oľutovanie spáchania trestného činu, obžalovaný tak urobil na hlavnom pojednávaní, kedy nielen urobil vyhlásenie o svojej vine, ale sa aj ospravedlnil za to čo urobil a uviedol, že nechcel príslušníkom ZVJS svojim útekem spôsobiť problémy a vyslovil ľútosť nad svojim konaním.

Pokiaľ ide o predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, v prvých dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Čo sa týka tretieho odsúdenia obžalovaného, ktorého trest obžalovaný aktuálne vykonáva a z ktorého výkonu aj ušiel, okresný súd bol toho názoru, že v tomto prípade (a nielen špecificky u obžalovaného, ale vo všeobecnosti) nejde o situáciu predpokladanú ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zák. K aplikácii ustanovenia § 36 písm. n) Tr. zák., podľa ktorého je poľahčujúcou okolnosťou to, ak páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, okresný súd uviedol, že vyhlásenie viny obžalovaným nemôže byť posudzované ako poľahčujúca okolnosť podľa cit. ustanovenia, pretože trestné činy sa objasňujú v prípravnom konaní a nie na hlavnom pojednávaní. Poukázal v tejto súvislosti ďalej na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016.

Vzhľadom na uvedené okresný súd nezvyšoval dolnú hranicu a ani neznižoval hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a trest obžalovanému v súlade s ustanovením § 38 ods. 2 Tr. zák. ukladal v rozpätí od jedného do piatich rokov.

Okolnosťami v prospech obžalovaného boli podľa názoru okresného súdu skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o jeho vine, prejavil záujem uzatvoriť s prokuratúrou dohodu o vine a treste, pričom k jej uzavretiu nedošlo z dôvodov na strane prokuratúry, ďalej skutočnosť, že obžalovaný pri svojom úteku z výkonu trestu odňatia slobody a ani počas skrývania sa až do jeho zadržania nikoho nezranil a ani nespôsobil žiadnu škodu a počas úteku z výkonu trestu odňatia slobody nepoužil násilie a napokon fakt, že istý podiel na jeho úteku z výkonu trestu odňatia slobody mali aj príslušníci ZVJS, ako to vyplynulo zo Správy Generálneho riaditeľstva ZVJS zo dňa 06. júna 2016.

Okolnosťami v neprospech obžalovaného boli podľa názoru okresného súdu skutočnosť, že obžalovaný sa v čase jeho úteku už nenachádzal v tzv. adaptačnej fáze, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že výkon trestu nastúpil dňa 26. septembra 2015, a teda v čase jeho úteku vykonával uložený trest odňatia slobody už 8 mesiacov, ďalej viac ako štvormesačná doba, počas ktorej bol na úteku, ďalej že obžalovaný utiekol bez akéhokoľvek vážneho dôvodu, ktorý by sice jeho útek nemohol ospravedlniť, ale mohol by ho aspoň zdôvodniť (napr. závažná situácia v rodine - umierajúci rodič a pod.) a napokon skutočnosť, že obžalovaný sa neprihlásil sám, ale musel byť zadržaný.

Okresný súd bol toho názoru, že len samotný vysoký trest odňatia slobody nemôže byť dôvodom na obhajcom navrhovaný postup (upustenie od uloženia ďalšieho trestu), pretože potom by to prakticky znamenalo, že každý odsúdený, ktorému je uložený vysoký trest odňatia slobody, by sa z neho bez obáv mohol pokúsiť ujsť s vedomím, že ak mu jeho útek nevyjde, potom súd práve s ohľadom na už uložený vysoký trest upustí od uloženia ďalšieho trestu.

Zohľadňujúc všetky vyššie uvedené okolnosti bol okresný súd toho názoru, že v prípade obžalovaného je spravodlivým trestom odňatia slobody trest vo výmere 2 (dva) roky. Takáto výmera trestu je podľa okresného súdu primeraná spôsobu spáchania činu, jeho následku a tiež všetkým okolnostiam prípadu a súčasne iných odsúdených odradí od spáchania obdobného činu.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody okresný súd aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol a stále je vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Proti tomuto rozsudku podal po porade s obhajcom v zákonom stanovenej lehote (dňa 22. decembra 2017) odvolanie obžalovaný.

Z písomných dôvodov odvolania, vypracovaných obhajcom obžalovaného v rozsahu č. I. 340 - 341 spisu vyplýva to, že obžalovaný považuje uložený trest za neprimerane prísny. Podľa jeho názoru okolnosti, ktoré súd zaradil medzi tie, ktoré sú v jeho neprospech, nemožno považovať za okolnosti, ktoré zvyšujú závažnosť spáchania uvedeného trestného činu.

Pokiaľ ide o okolnosti, ktoré vyzneli v jeho prospech, tieto podľa neho síce napadnutý rozsudok uvádza, ale pri určovaní výmery uloženého trestu odňatia slobody sa s nimi nevysporiadal dostatočne. V priebehu prípravného konania a na hlavnom pojednávaní sa priznal, čin som oľutoval, ospravedlnil som sa príslušníkom ZVJS aj orgánom činným v trestnom konaní za spôsobené problémy. Toto bolo podľa neho správne zohľadnené ako poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák.

Uviedol, že na možnosti jeho úteku mali podiel aj príslušníci ZVJS, ktorí nad odsúdenými zaradenými na prácu mimo ústav nevykonávali riadny dozor. Uvedená okolnosť ho nezbavuje viny, ale vysvetľuje, že z nestráženého pracoviska mohol odísť bez prekonávania akýchkoľvek prekážok a v podstate bez toho, aby si to ktokoľvek všimol. Konštatoval, že ak by bol dozor vykonávaný riadne, nikdy by som z výkonu trestu neútliekol, pretože by nemal možnosť. Uviedol, že sa v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 55/2016 stotožňuje s názorom súdu, že samotné vyhlásenie o vine nemá za následok automaticky použitie tejto poľahčujúcej okolnosti. V ďalšom však s napadnutým rozsudkom nesúhlasí. Už v prípravnom konaní pri výsluchu obvineného dňa 06. marca 2017 okrem priznania pomerne detailne popísal skutok tak ako sa stal. V tomto čase neexistovala výpoveď žiadneho svedka, ktorý by popisoval jeho útek. Sám sa usvedčil zo spáchania žalovaného trestného činu, preto je názoru, že tým napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestného činu a túto okolnosť žiadal zohľadniť v zmysle priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák.

Ďalej uviedol, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, toto vyhlásenie bolo prijaté. Uvedený ním zvolený postup korešponduje s jeho priznaním v prípravnom konaní, aj s jeho návrhmi v prípravnom konaní uzatvoriť s prokuratúrou dohodu o vine a treste. Vyhlásením o vine neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o výške uloženého trestu odňatia slobody. Vyhlásenie o tom, že obžalovaný je vinný má mať význam pre všetky zúčastnené osoby. Odbremeňuje súd od vykonávania ďalšieho dokazovania a od eventuálnej nutnosti odročovať hlavné pojednávanie, odbremeňuje prokuratúru od vykonávania úkonov pred súdom. Na druhej strane má mať nejaký význam aj pre obžalovaného, ktorý sa tým vzdáva práva na štandardný proces.

Vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/74/2014 na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov 8 mesiacov, z ktorého trestu má vykonaných cca 1 rok má za to, že uloženie ďalšieho trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky je neprimerane prísne. V konaní navrhoval postup podľa § 44 Tr. zák., teda upustenie od uloženia ďalšieho trestu, pretože trest uložený skorším rozsudkom je na ochranu spoločnosti a moju nápravu dostatočný.

Nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu, že prípadné upustenie od uloženia ďalšieho trestu nie je možné, lebo by dalo signál ostatným odsúdeným bez obáv (resp. bez očakávania ďalšieho trestu) utekať z výkonu trestu. Nesprávnosť tohto argumentu podľa neho spočíva v tom, že je použiteľný na druhovo akúkoľvek trestnú činnosť a v podstate neguje zmysel ustanovenia § 44 Tr. zák. Uvedené zákonné ustanovenie nerozlišuje aké trestné činy boli spáchané, resp. nevylučuje sa jeho použitie v prípade úteku z výkonu trestu. Zmyslom ustanovenia § 44 Tr. zák. je naopak, zmierniť následok odsúdenia v prípadoch, kedy odsúdeného čaká výkon trestu odňatia slobody právoplatne uloženého v inom konaní, ktorý vzhľadom na jeho výšku je dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa. V jeho prípade sa jedná o uložený trest odňatia slobody 8 rokov 8 mesiacov, o ktorom je možné tvrdiť, že sa jedná o vysoký trest. V predchádzajúcom odsúdení sa jednalo o zločin, teda konanie závažnejšie a nebezpečnejšie ako tomu bolo pri uznaní viny za prečin v tomto konaní.

Za podstatné považoval aj to, že v konaní pod sp. zn. 2T/74/2014 bol po prvýkrát odsúdený za zločin na vysoký trest odňatia slobody. Predchádzajúce dve odsúdenia za prečiny má zahladené, pričom prvýkrát sa trestného činu dopustil ako mladistvý. Z týchto okolností podľa neho vyplýva, že nie je osobou, ktorá sa opakovane dopúšťa závažnej trestnej činnosti a nikdy v minulosti nemal skúsenosť s tak dlhým výkonom trestu odňatia slobody.

Trest odňatia slobody v súčasnosti vykonáva v ÚVV a ÚVTOS Ilava v oddiele s bezpečnostným režimom z dôvodu, že ušiel z výkonu trestu odňatia slobody. Bol tam zaradený v zmysle § 81 ods. 1 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. a má ten význam, že aj v rámci výkonu predošlého trestu má sprísnené podmienky zaobchádzania v ÚVTOS.

Navrhol pre prípad, že by odvolací súd nepostupoval podľa § 44 Tr. zák., zohľadniť okolnosti ktoré vyšli najavo a ktoré sú uvedené v odvolaní a ukladať trest na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, resp. v zmysle vyššie uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby analogicky podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.

V závere navrhol, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zruší výrok o treste v celom rozsahu a podľa § 44 Tr. zák. upustí od uloženia ďalšieho trestu, prípadne analogicky podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. mu uloží trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného pred druhostupňovým súdom zotrval na návrhovom prednese v kontexte s vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi. Obžalovaný zároveň uviedol, že sa pridrižiava záverečného návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Senát Krajského súdu v Trnave preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného K. B. nie je dôvodné.

Okresný súd Trnava zákonným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní dňa 07. decembra 2017 všetky dôkazy potrebné na meritórne rozhodnutie vo veci, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, skutok oľutoval, na otázky súdu I. stupňa v zmysle § 333 ods. 3 Tr. por. odpovedal áno, na návrh prokurátora okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku, zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a následne vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo v tomto smere vykonané zákonnou a procesne správnou formou v potrebnom rozsahu. Okresný súd dospel k správne mu záveru o pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Správne postupoval, keď obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák. Ani odvolací súd nie je toho názoru, žeby obžalovanému mala byť táto poľahčujúca okolnosť priznaná. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá aktívnu účasť obžalovaného, ktorá musí byť zameraná na trestný čin, ktorý sám spáchal alebo môže ísť o objasnenie trestnej činnosti iných páchatel'ov. Obžalovaný bol na úteku a to, že po zadržaní pri výsluchu popísal detailne skutok, neznamená, že orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti napomáhal. Za týchto okolností nie je možné vôbec uvažovať, žeby to bol práve obžalovaný, ktorý napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Nekonštatoval ani prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 Tr. zák., ktoré by mohli viesť k potrebe uložiť mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

K obhajcom navrhovanej aplikácii vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba uviesť, že súd nemôže podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. mimoriadne znížiť trest obžalovanému len preto, že sa tento k spáchaniu skutku priznal. Aplikácia takéhoto ustanovenia prichádza do úvahy iba vtedy, ak by trest kratšieho trvania, teda trest uložený obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom, by bol primeraný, spravodlivý a zodpovedajúci tak požiadavke individuálnej a generálnej prevencie. V prejednávanej prípadе trest kratšieho trvania by takýmto požiadavkám nezodpovedal.

Odvolací súd sa ani nestotožnil s názorom obžalovaného, že sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 44 Tr. zák. a to z dôvodu, že trest uložený skorším rozsudkom (i keď vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov) na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a nepovažuje (tak ako okresný súd) za dostatočný. V konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 348 ods. 2 Tr. zák. s aplikovaním § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. okresný súd dôvodne uložil obžalovanému trest

odňatia slobody v zákonom stanovenej sadzbe vo výmere dva roky. Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák..

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Na záver sa odvolaciemu súdu žiada poznamenať, že konštatovanie okresného súdu o tom, že okolnosťou v prospech obžalovaného je fakt, že istý podiel na jeho úteku z výkonu trestu odňatia slobody mali aj príslušníci ZVJS, je absolútne nesprávne. Opačne by muselo totiž platiť, že pokiaľ by obžalovaný ušiel napriek pozornosti dozorcov, išlo by o okolnosť v jeho neprospech, čo sa však vymyká logickému mysleniu. Práve naopak, pokiaľ obžalovaný využil nepozornosť dozorcov, ide o okolnosť vyznievajúcu v jeho neprospech. Je však nadbytočné tejto úvahe okresného súdu ďalej venovať pozornosť, pretože táto skutočnosť nemohla nijako ovplyvniť výšku ukladaného trestu.

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného K. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.